На колгоспному баштані
Червоніють баклажани,
Проти сонця гріють спини
Жовтобокі спілі дині
Й ходять в гості до братів —
До статечних кавунів.
Підкачавши білі штані,
Ходить бусол по баштані
І дивується без краю:
— Що тут робиться — не знаю!
Цілий світ я облітав,
А такого не видав:
Тут кавун — ряба сорочка—
Виростає, наче бочка!
Тут лежить такенна диня —
Не підійме господиня!
І нащо вже баклажан —
Виріс тут — неначе жбан!